

det, de gerne ville, hvis de bare fik frit løb. Landbruget vil selvfølgelig sætte deres effektivitet i højsædet, gå efter de billigst mulige varer på den hurtigst mulige tid, og vækstfremmere er et af de enkeltelementer, som producerer flere kilo spiseligt kød på kortere tid, end man ellers ville få. Det er noget af det, som forbrugere bl.a. opponerer mod, og jeg synes, det er en rimelig opposition. Jeg synes, det er fornuftigt af forbrugere at stille nogle krav.

Vi har så fra politisk hold tre forskellige principper, tre forskellige virkemidler, vi kan bruge:

Vi kan forbyde vækstfremmerne. Det tager tid at forbyde dem, bl.a. fordi det skal dokumenteres, at de pågældende vækstfremmere er skadelige, f.eks. med henblik på at fremme resistens over for parallelt virkende humane antibiotika. Der skal altså være en form for dokumentation for, at man kan forbyde dem.

Så kan vi bruge afgifterne, som jeg synes er et udmærket virkemiddel, og så kan man bruge frivillige aftaler, som også fru Mariann Fischer Boel har beskrevet ganske udmærket. Problemet med de frivillige aftaler er jo netop, at de er frivillige, og at der er nogle, der står uden for de frivillige aftaler. Og de, der står uden for de frivillige aftaler, bør også på en eller anden måde mærke snerten fra vores side, at vi ikke synes, det er nogen god idé at tilføre disse til sætningsstoffer til foderet.

Derfor kan jeg ikke se, at hverken frivillige aftaler eller afgifter på nogen måde har nogen positiv effekt på konkurrenceevnen. Begge dele er jo noget, der påvirker landbrugets konkurrenceevne, begge dele trækker jo i den for landbruget uheldige retning, nemlig at konkurrenceevnen bliver nedsat. Det er jo imidlertid et vilkår, landbruget må leve med, at forbrugere simpelt hen opponerer mod den måde, der bliver lavet fødevarer på her i landet.

Det vil fra radikal side være et ønske at få udfaset vækstfremmerne totalt, og jeg kan ikke se andet, end at frivillige aftaler og afgifter er to virkemidler, som tager hinanden i hånden, som hjælper hinanden til at få det her til at gå noget hurtigere. Allerbedst ville jo være, hvis alle landmænd i hele Europa og for den sags skyld i hele verden af sig selv bare holdt op med at bruge disse vækstfremmere. Så god er verden jo imidlertid ikke.

Derfor synes jeg, at vi gør en god gerning her ved dels at pålægge afgifter og dels at sige: O.k., hvis der er frivillige aftaler i landbruget, som forbrugere kan gennemskue ved hjælp af

mærkningen og ved hjælp af den oplysning, der er omkring disse ordninger, så synes vi, det er helt udmærket. De to ting tager hinanden udmærket i hånden, og som jeg sagde før, har vi ikke noget imod, hvis der ikke kommer noget provenu af dette afgiftsforslag. Hvis det manglende provenu betyder, at landmændene simpelt hen holder op med at bruge disse vækstfremmere, så er det helt fint for os. Så har vi nået målet, og det er det, det handler om.

Niels Højland (FP):

Der er intet nyt under solen. I Luthertiden betalte man aflad for at undgå at komme så lang tid i skærsilden, og her under skatteministerens betaler man en afgift, og så må man godt bruge vækstfremmere.

Så hørte jeg en tidligere ordfører, fru Elisabeth Arnold, tale om forbrugere. Jamen det er netop også forbrugere, der bliver snydt her. De bliver narret, de får stukket blå i øjnene. Mange af dem hører i debatten om vækstfremmere, at de nu bliver forbudt, der bliver lavet frivillige aftaler, og der kommer afgift på. Men der bliver ved at være kød i kølediskene, der indeholder rester af vækstfremmere. Det er der ingen tvivl om.

Og hvis det virkelig er skadeligt og det kan skabe resistente bakterier, er det jo en skandale, at man ikke forbyder vækstfremmere på antibiotisk basis, og at vi skal ligge på halen og på knæ for EU og ikke vil forbyde det på grund af en sag. Jamen hvis vi mener, at de er så farlige, som vi er mange der tror de er, så skal de da væk fra markedet. Antibiotika skal kun bruges i forbindelse med sygdomsudbrud. Det er helt klart. Der kan man aldrig undgå at bruge dem, men man skal ikke bruge dem kontinuerligt og så legalisere dem ved at lægge en afgift på dem.

Det er da ærlig snak af skatteministeren, når han siger, at det ikke er noget, der skal tilbageføres til landbruget, og det bare skal bruges til et eller andet i forbindelse med finansloven. Det er en skatteskrue, der igen er fundet, og som ikke vil nedsætte forbruget af vækstfremmere væsentligt og i hvert fald slet ikke garantere forbrugere kød frit for vækstfremmere.

Fru Elisabeth Arnold var også inde på, at kødet måske kunne mærkes. Jamen det bliver ikke mærket. Det ligger fortsat i køledisken, ligesom det har gjort hidtil, og forbrugere har ingen garanti for at slippe for at købe den slags kød. Det er bare et spørgsmål om at få nogle